

Løje: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændring i Lov af 13. April 1938 om Beskæftigelse af arbejdsløse.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2737; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 349).

Sagen sattes til Forhandling.

Socialministeren (Ludvig Christensen): Jeg vil gerne erindre det høje Ting om, at den Lov, man her foreslaar ændret, er en udpræget social Lov, en Lov, hvis Formaal er at skaffe Arbejde til det størst mulige Antal langvarigt arbejdsløse, i mange, mange Tilfælde Medborgere, der ved den langvarige Ledighed har mistet en ikke ringe Del af deres Arbejdsevne, og som det derfor gælder om at skaffe Arbejde, hvorved de igen kan generhverve deres fulde Arbejdsevne. Men dertil kommer, at det her ogsaa drejer sig om Medborgere, der har mistet Retten til Understøttelse af deres Arbejdsløshedskasse, fordi de har gaaet saa længe ledige, at de ikke opfylder Arbejdsbetingelserne. Netop for at komme dem til Hjælp ogsaa paa dette Punkt er der skabt den Ordning, at det Arbejde, der her er Tale om, regnes som virkeligt Arbejde i Arbejdsløshedslovens Forstand. De paagældende er i Stand til ved 26 Ugers Arbejde efter Loven af 13. April 1938 at generhverve deres Understøttelsesret i Arbejdsløshedsforsikringen. Det gælder da om at udnytte de Midler, der stilles til Raadighed, paa en saadan Maade, at de kommer de flest mulige Medborgere til Hjælp. Derfor er det rimeligt, at der er fastsat en Arbejdstid paa 36 Timer om Ugen, der jo dog, som jeg tidligere har bemærket under Forhandling her i Tinget, er effektiv Arbejdstid. Naar man ved, at normalt er det mindst 10 pCt. af Arbejdstiden, der gaar tabt ved udendørs Arbejde paa Grund af Vejrliget, saa er Forskellen mellem de 36 Timers effektive Arbejdstid og det, som normalt arbejdende faar ud af deres Arbejdstid, ikke mere end ca. 7 Timer, ikke den Forskel paa 12 Timer, som det kunde se ud til, der er.

Jeg ved, at der er megen Tilfredshed mellem dem, der er med i det Arbejde, der her er Tale om. Det, at de er i Stand til at tjene gennemsnitlig 49 Kr. eller nærvædet 50 Kr. om Ugen ved 36 Timers Arbejde i Stedet for fortsat at leve af Socialhjælp, og at de ved 26 Ugers Arbejde netop under disse Vilkaar, med denne Fortjeneste, er i Stand til at generhverve deres Understøttelsesret i Arbejdsløshedsforsikringen, det er der Tusinder af Hjem, der er mere end glade ved. I den Tid, der er gaaet siden 1. Maj 1937, da den første Beskæftigelseslov blev vedtaget, er der til Arbejde efter den her omhandlede Lov henvist 11 000 Mand. Ca. 500 af de henviste udeblev af forskellige Grunde. Af de ca. 10 500 Mand er der en ikke uvæsentlig Del, som har opnaaet at generhverve deres Understøttelsesret. Noget absolut Tal paa, hvor mange det er, har jeg ikke, men skønsmæssigt vil jeg anslaa det til ca. 3 000—4 000 Hjem, der i Løbet af den Tid for det første er blevet rykket bort fra den ringe Socialhjælp, der ofte udbetales, som dernæst har generhvervet deres Understøttelsesret i Arbejdsløshedsforsikringen, og som endelig er naaet saa vidt, at de har haft 26 Ugers Arbejde, hvorved de har tjent gennemsnitlig nær ved 50 Kr.

En Ændring i Arbejdstidens Længde er efter min Opfattelse ikke paakrævet her. I den Overgangstid, de paagældende Medborgere har ved Arbejde efter denne Lov, hvor de meget ofte i den første Tid slet ikke er i Stand til at følge med i Arbejdet, vilde det at gøre Arbejdstiden længere for dem gøre det endnu mere pinefuldt for dem at skulle arbejde netop ved det haarde Arbejde, der her er Tale om. Det er min Opfattelse, at Loven opfylder helt den sociale Opgave, som det har været Forudsetningen, den skulde opfylde, og jeg kan derfor ikke erkende, at der skulde være nogen saglig Begrundelse for at gaa til en Forlængelse af Arbejdstiden med den Sikkerhed, vi derved fik for at vi ikke var i Stand til at komme lige saa mange nødlidende Medborgere til Hjælp, som vi vil være i Stand til med den Arbejdstid, der er fastsat i Loven.

Einert-Jensen: Der vil ikke være nogen Grund for mig til at komme i nogen længere Diskussion om dette Spørgsmaal, som vi har haft Lejlighed til at diskutere saa tit. Jeg minder bare om den gamle Bestemmelse i Arbejdsløshedsloven om det saakaldte Nødhjælpsarbejde, der paa to Omraader satte ind over for de paagældende, som blev beskæftigede ved Nødhjælpsarbejde, nemlig